

Հովհաննես Թումանյան

Գարնան առավոտ

Բարի լուսի զանգեր զարկին
Ջրնգզրնգայեն անո՛ւշ, անո՛ւշ.
Լուսը բացվեց մեր աշխարհքին
Ճրդճրդայեն անո՛ւշ, անո՛ւշ:

Հովտում առուն խոխոջում է
Գըլգըլայեն անո՛ւշ, անո՛ւշ.
Քամին բարակ շրնկշրնկում է
Ջրլգըլայեն անո՛ւշ, անո՛ւշ:

Կռունկն եկավ երամ կապած

Կրոկրոպայեն անո՛ւշ, անո՛ւշ,
Կաքավ քարին տաղ է կարդում,
Կրդկրդայեն անո՛ւշ, անո՛ւշ:

Հարսն ու աղջիկ հանդերն ելան
Շորորայեն անո՛ւշ, անո՛ւշ.

Ծաղկանց բուրմունքն անմահական
Սըլսըլայեն անո՛ւշ, անո՛ւշ:

